

הקורא עומד פרק שלישי מגילה

כב.

עין משפט
נר מצוה

בז א מיי פֿי"ב מהלכות
 תפלה הלכה ג טוש"ע
 א"ח סי' י קלח סעיף א:
בח ב מיי פ"ו מהלכות
 כלי המקדש הלכה ו:
בב ג מיי פ"ב מהל'
 תפלה הלכה ג טור
 ט"ע א"ח סי' קלז סעיף ב:
ל ד מיי פ"ג שם הלכה
 ד טוש"ע א"ח סי' תכג
 סעיף ב:

מוסף רע"י

[illegible]

אין מתחילין בפרשה פחות מ' פסוקים. גזירה משום הנכנסין שלא יעשו לומר שאותו שקרא לפניו לא קרא אלא שני פסוקים וקשה על מנהג שלנו שאנו קורין בפרשת יחזקל תעניות והראשון מתחיל שם והוא לסוף ⁽¹⁾ שני פסוקים מפרשה שלמעלה וכן

שמתחיל מוהקרבנם שהוא נסוק
שני פסוקים מראש הפרשה ויש לומר
דשאי אלו פרשיות שהרי ידועות
הן לעולם וליכא למטעי וכן פרשה
של ראש חדש שהשלישי קורא וציוס
השבת (א) אין לחוש שמה יאמרו
הנכנסים שהשלישי לא קרא אלא
שני פסוקים מוציאים השבת שהרי
הדבר ידוע לעולם וגם יש להם לחשוב
שא"כ לא היה לו להניח שהגיע
לפרשה שחרי גם זו מעין פרשה
שהיה זה: **ואם איתא דמאן**
דאמר דרוב דדרגו. פירש הקונטרס
דלמאן דאמר פוסק לא קשיא מידי
דכיון שקרא הראשון שלשה פסוקים
אין לפסוק עוד וקשה דהא מאן
דאמר פוסק אית ליה שפיר נמי דולג
אי לאו וציוס משום הנכנסין והיוצאין
והכא נהי שאין אנו יכולין לתקן מה
(ה) שעשו הראשונים שהטעו את
היוצאים שיסברו שהבא אחריו לא
יקרא אלא שני פסוקים מכל מקום
היה להם לחשוב שכל יטעו הנכנסין
לפי שמתחיל זה בבא פסוקים סמוך
לפרשה לכך נראה לפרש דלמאן
דאמר פוסק לא קשיא מידי דלדידיה
תרי שפיר שאני הכא (ה) היכא דלא
אפשר אצל היכא דאפשר שלא פסוק
פשיטא שאין להפסיק אצל למ"ד
דולג תקשה: **שאני התם דאפשר**
קשיא היאך נהגו העולם צחולו של
מועד של חג שקורא הרביעי כל
מה שקראו השנים והא הכא דלא
שרינן לא דולג ולא פוסק אלא היכא
דלא אפשר ואפילו היכא (א) דקאמר
משום הנכנסין והיוצאין מיהו לא
פשיטא לן שאס קרא אותו שלפני
האחרון עד שני פסוקים מסוף
הפרשה שבפסח או צערת שהאחרון
דולג למעלה ולא יקרא שני פסוקים
שהיה האחר וגם מפרשה של
אחריה כיון דלא היו מעניני של יום:
ושאין

אז מאי שלח ליה הלכתא ידולג ואמצעי דולגן: וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש קרן ארבעה אבל הכא דליכא קרבן מוסף לא או דלמא תתפלה ת"ש בראשי חדשים ובחולו של מועד קורין צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה צבור ארבעה אלא מהא ליכא למישמע מינה ת"ש תענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא אאנפיהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה א"ר הונא קרי בכהני בשלמא רב הונא קרי בכהני ישראל מיכף כייפו ליה לרב הונא אלא רב הא קפא הוה כייף ליה לרב ורב הוא דעבד ליה כבוד וכו' כרא דרב בכהני קרא דאי סלקא דעתך בישראל קרא דיה נמי לברוך שאני היכא דיתיב רב דמועל עיילי

מיופק

ויליין בפרשה פחות משלשה פסוקין. שירי דחמיר (במשירי) [נחמחיר] תנא קמא ואמר רבננה, לא כל שכן דחמירי יש אמרים. וכיון שאמר הלכה כיש אמרים למה הוצרך להתחיל בה אלא פסוק אחד ולא ידע שכבר קרא מן הפרשה שפניה יש פסוקים וילך ויבשרה, ויצאין לא הוה גזר דא שומע הענות אחריו קורא אותם יש פסוקים ושלישה פסוקים ויבשרה, ויצאין לא שכיחין. מ"ל. ואמרינן דחמירי דלג ויבשרה אמעני דלג. דלג.

[illegible]

שָׁנִי הַסֵּס דִּאֲפֶסֶר זִכְרִי לקרות
מפרשה זו לאחריה דקך מתניתא
קיימא זכני וזכמשי שהו יכול
לקרות מה שכל מעניו של
יוס: **כֹּהֵם שְׁאִין מַחְמִילִין בְּפִרְשָׁה**
בְּצִפְחוֹת מַשְׁלָשָׁה פְּסוּקִים גזירה
ממשום הנכנסין שהיו סבורים לא קרא
הוא אלא שני פסוקים של התחלת
פרשה זו שהרי לא היו צדיק הכנסת
פרשה שמה שאלה מפרשה העליונה:
בְּדֶק אֵין מַשְׁיִירִין כו' גזירה משום
היוצאין שסבורין שהקורא אחריו
של זה לא יקרא אלא שני פסוקים
הנותרים: **שְׂוִיר דְּקָא מַחְמִיר תַּנָּה**
קִמָּמָה דמי ושל חמשה צידיד ולא
לאחרנין יקרא הראשון שלשה ויפסוק
אחש ירלה: **נִכְנְסִין שְׂכִיתִי** לפיכך
התמירו ים אומרים בהתחלה: **שְׂוִירִי**
מִשְׁמַשְׁאֵיל כשישמע שקורא השני שלשה
מקוראות והראשון לא קרא מפרשה
זו אלא שנים ישאל הידן הראשון
ששני פסוקים ולא יותר ויאמרו לו
שקרא מפרשה העליונה: **הַלֵּכְתָּא**
מַחְמִיל בשל מעמדות: **וּמִזְמִנִי דוֹלָג**
שָׁטָא היה ידלג הוא יחל צריך
לחתל צפרה פפרשה פחות משלשה
פסוקים ואם יקרא שלשה מן העשרה
נמצא קוראה כולה: **מוֹסָף** (א) פסקא
תחלת עניו ברכה יסירה: **מְדִיר רַב**
בְּיַשְׁרָאֵל קִרָּא שהרי רב לא היה
ללא כהן ולא לוי: **דַּהֲא רַב הוֹנָא קִרָּא**
בְּהֵינָן תחבטא גיטין בהניקין
(דף ק"ט): **הָא אֵיכָא שְׂמוּאֵל** בנהרדעא
שהוא ממדינת צבל דכהנא הוא:
וּדְבַר עֵילוּשִׁי נהוג היה להיות
למעלה מרב כדאמרין צפרק מרובה
(ר"פ פ.) רב לא עייל לקמיא דשמואל:
וּרְבִי הוּא דְרַעְדִּי להאי דלדבריה
עליה כבוד הוה עבדי ליה משום
דליטייה רב לשמואל דלא לוקמי זני
בזמנ' שנת פ' שמונה שנים (ד' קמ):
שְׁלָא בְּפִנּוּי לֹא עֲבִיד לִיה ושמואל
לא היה בצבל אלא בנהרדעא:
מִפֶּסֶק

דהא אפילו רב אמי ורב אסי ידכהני שחיבי דארסי
איכא שמואל דכהנא הוה ודבר עליה שמואל נמי
עביד ליה בפניו שלא בפניו לא עביד ליה הכי נמי מסס
לפניה מאי מעמא בריד לאחר תקנה אי הכי לאח

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) מענית כו, (ב) מענית מ, (ג) [שם ברכות יב,]
(ד) מענית מ: מע"ט, (ה) פוסק
נפסוק לדעת רש"י ל"ג ליה
ועל דהקדשות קמי אירש
דמי וקא חמשה בידיד,
(ו) ע"י נדרים עב, ברכות כה,
(ז) ושל"י, (ח) [גיטין נט,]
(ט) ע"י ברש"י מענית מ:
ד"ה הכי גרסינן וכו' וז"ע,
(ע) ע"י רש"י ותשובות
מהר"ל ע"י קם וכתב,
אברהם ס"י קהל ס"ק כג,

גליון הש"ס

גמ' בשלמא רב הונא קרי
בבהני. ע"י לקמן דף כח
ע"א תוד"ה כי קאמר:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואמנעי
דולג וכו' יאה צריך לשייר
בפסלה וכו' מוסף.
פסלה לכלל ותיבת פסלה
ממחן: (ג) ותיב ד"ה אין
ממחלן וכו' וכו' וזה השבט
וברבינו: ובראשי
הדרישנים אין לחוש:
(ד) ד"ה ואם איתא כו':
למקן מה שעשה
הראשון שטעה בה
הזאחוס: (ה) בא"ד אמי
האכל חלה לכלל ותיבת הולא
ממחן: (ו) ד"ה שאני וכו'
ואפילו הולא דאיכא
משום:

רבינו חננאל

המלירו יש חומרים בהתמנה: שויו
משאל כשישמע שקורא השני מפרשה
מקראות והראשון לא קרא מפרשה
זו אלא שנים ישראלי קרא הרששון
שני פסוקים ולא יותר ויאמרו לו
שקרא מפרשה העליונה: **הלכסא**
מאי. בשל מעמדות: **ואמנעי דוג**.
שסל של דילג הוא יהא דגך
(א) להתחיל בקרשה פחות מעשרה
פסוקים ואם יקרא שלש מן השנים
מנא קוראה כולה: **מוסף**. (ב) פסקא
תפלת ענווה זכרה ימרא: **מדרי רב**
נישראל קרא. שהרי רב לא היה
לא כהן ולא לוי: **דא רב הווא קרא**
זכנני. במסכת גיטין בהניקין
(דף ע"ג): **הא איכא שמואל**. זנהרעדא
דורא ממנדיה זכנל דהכנא הווא:
ודבר עילוי. נהוג היה להיות
למעלה מרב זכאמרין זפרק מרובה
(ז"כ פ.) רב לא עייל לקומי דשמואל:
ורב הווא דעביד. להאי דלדבריה
עליה כדור הווא עביד ליה משום
לליימרי רב זלשמואל ללל לקומי זמ
זמס' זגמ פ' שמונה שרסי (ד' קת.):
שלא זכניו לא עביד ליה. ושמואל
לא היה זכנל אלא זנהרעדא:
מיפס

דא אפילו רב אמי ורב אס
איכא שמואל דכהנא הוה ורב
עביד ליה בזניו שלא בזניו לא
לפניה מאי טעמא בריך לאח

ותמתניין שמואל מקיל תנא קמא ואמר ואחד מפרשה אחת, מזה
פרשה של חמשה יחיד קורא אותה כולה ואם קרא שלשה והניח שנים, דאי
לומר ששם שנים מחתיילין כי, לפיכך גזר שי ואמרם לקומי המחתייל בפרשה
ויאמר הקורא פסוק אחד, יצא, לפיכך גזר שי ואמרם לקומי המחתייל בפרשה
אחרת ולא קרא למיטעא ולמימר דתרי גמיא. ואם האומר שנים אחד מן

(ה) נראה דהסר מאן ולי' לא ולומר דהוה שיקרא מן הפרשה שלמיהי' וז' לא שיהי' דמנחי מ"ה